

Musab Bize Gelince

– F.Ç.Kabadayı · 01 Ocak 2022

Musab ne zaman bize uğrasa kafam karışır, düşünürüm, ardından kendime gelirim. “Yok, yok” derim, “Elhamdülillah her halime..”

Musab kim, tabii tanıyorsunuz siz.

Dünkü telefon konuşmamızda “Otuz beş oldum abla” diye yaşlandığını düşünen, benim gözümde hep yirmisinde olan genç bir aile dostumuz.

On beş yıl önce eşimin görev yaptığı yerde askerdi ve bağları hiç koparmadık. Onun gibi güvenilir, sağlam karakterli, sözünün eri insanlar bulduk mu bırakmıyoruz.

Musab her derdimize koşar, biz müsait değilsek çocuk dışıya gidecekse randevu alır, bana bilet alınacaksa ayarlar, babama araba alacaksak, kiralık ev arıyorsak, uzatmayayım, “kimi arasak da şu işi halletse?” diye düşündüğümüzde ilk onu ararız. Çevresi geniştir, çevresinin çevresini de değerlendirmeyi bilir. Bu müthiş bir yetenektir.

Antalya’dan beni arayıp “Burada bir Kayserili ile tanıştım abla, dur telefona vereyim,” dediği bile olmuştur.

Neyse... Musab’ın da tüm gençler gibi bir isteği var. Yakışıklı ve çekici görünmek.

Bunun için de ne gerekiyorsa üşenmez yapar.

Kasları için sporunu ihmal etmez, kilo almayayım diye yediklerine dikkat eder, her hangi bir sorunu varsa illa bu konuyla ilgili derhal bir telefon görüşmesi yapar ve her türlü tedaviyi başlatır kendisi için.

Sever kendini.

Sevmediği yerleri için de estetik imkânlarını seferber eder. Öyle tek başına güzelleşmek gibi bencil düşüncesi de yoktur. Her seferinde bana da teklif eder sağ olsun.

Hatırlıyorum bundan on yıl önce Konya’ya imza gününe geldiğimde beni Musab karşılamıştı. Gereken ne varsa halletmişti sağ olsun. O zamanlar kemerli bir burnu vardı, daha karizmatikti ama beğenmeyip yaptırmış bir ara.

Hani şu aynı model sokakta gördüğümüz burunlardan olmuş onunki de.

Kusursuzluk da kusur aslında.

Uzun boylu, fit bakımlı bir delikanlı.

Belki onun kadar temizliğine, kıyafetine, tırnak bakımına, kaşına gözüne dikkat eden yoktur.

Her neyse...

Geçenlerde uğradığında çaylarımızı yudumlarken yine başladı:

“Abla, burnumu yeniden yaptıracağım, gözlük durmuyor bunda. Sen de yaptırıcaksan sana da randevu alalım.”

Eşime baktım. O zaten karışmaz ama hep destekler. İyi mi kötü mü bilemiyorum halen.

“Yaptırın işte beraber gidip...”

Önce eşime bir “beni beğenmiyor musun?” bakışı atıp gözlerimi ayırarak baktıktan sonra ki misafir

yabancı değil Allah'tan:

“Yok, ben almayayım Musab,” dedim. “Türkiye beni bu büyük burnumla seviyor,”

Büyük derken kendini beğenmiş anlamında değil elbet. Gerçek anlamında. Herkes biliyor beni. O acıya katlanacak cesaretim de ihtiyacım da yok. Hem lisedeyken bir ara “Burnum ne kadar büyük Allah'ım!” diye şikâyet ettiğim gün burnuma merdivenden boya kovası düşmüştü de sızım sızım sızlamıştı.

“Burnumun direği sızladı” deyiminin gerçek anlamını da mecaz anlamını da o yüzden hiç sevmem.

Gelmişim kırk sekiz yaşına bu saatten sonra burnum güzel olsa ne yapayım? Hem nefes alıyor mu alıyor, koku alıyor mu alıyor, daha ne yapsın? Ben ondan memnunum. Dağlar kadar...

Musab'a “Şimdi doktor burundan bir başlar, elli tane iş çıkar hiç gerek yok,” diyerek konuyu kapattım. O kapatmadı tabi.

Bir kere ona uydum evet ama o gerekliydi, sağlık açısından. Pişman değilim şükür.

Hatta o ilk estetik deneyimimde doktorun ne kadar ince, zarif, düşünceli olduğunu hissettim:

“Şikâyetiniz nerenizden?” diye sorması incelik değil mi?

“Şikâyetlerimi sayarsam uzun sürer, ben sadece...” diye devam etmişim. Kaba birisi olsaydı bakar

bakmaz “Hanımefendi, size şu, şu, şu ve şu operasyonlar ile başlayıp ardından da...” diye devam ederdi cümlesine.

Velhasıl Musab'ın ikna etme kabiliyeti de var. Siz de en ufak bir açık bulsun oradan sızar. Bu şuna benziyor, cilt kremi satan birinin yüzünün ay gibi parlak olmasına...

Musab uğrar arada bize, sağ olsun.

Ama görür görmez tanırız onu.

Velhasıl...

Musab ne zaman bize uğrasa kafam karışır, düşünürüm, ardından kendime gelirim. “Yok, yok” derim, “Elhamdülillah her halime...”